

Ce mai faci, Vitoria Lipan?

Adrian Păunescu

Ce mai faci, prin munți ce ți-l ascund
Pe bărbatul tău ce-a fost cioban,
Ce mai faci sub cetini și pe prund,
Ce mai faci, Vitoria Lipan?

Duhul lui mereu în preajma ta
Ți-a-nsoțit umbrirea lumini
Și atât de mare se-arăta
Că n-aveai nici loc să te închini.

El te-a dus pe drumu-adevărat,
El ți-a dat și drept să judeci tu
Prefăcându-ți dorul de bărbat
În ceva ce n-are nume, nu.

Iernile sunt tragice în munți,
De când este muntele sub cer,
Numai la botezuri și la nunți
Și la moarte rudele te cer.

A trecut sazu n-a trecut un an?
Ai aflat, sau n-ai aflat ce-a fost?
Ce mai faci, Vitoria Lipan,
Judecata are totuși rost.

În prăpăstii viscolite rău,
Pe cărări uitate și de pași,
Va mai fi fiind bărbatul tău,
Cum să-l poți uita și cum să-l lași?

N-are nimeni nici puterea ta,
Nici credința de-a umbla pe jos,
În prăpăstii, spre a ți-l afla
Pe ciobanul tragic și frumos.

Turme vor mai fi și vor muri,
Oameni se vor stinge peste tot,
Munții se vor sparge într-o zi,
Or să poată cei ce nu mai pot.

Dar credința ta că el e-aici
Va rămâne până la sfârșit,
N-ai să obosești și n-ai s-abdici,

Vei iubi mereu ce ai iubit.

Și mai trec un secol și un an
Și în munți legenda va da glas,
Cum că tu, Vitoria Lipan,
Credincioasă ție ți-ai rămas.

Și-ntr-o zi ai să te stingi și tu
Terminându-ți drumul pe pământ,
Când lătratu, spre un punct bătu,
Unde Nechiforul tău e frânt.

Munții ți se clatină-n priviri,
Te măriți din nou cu omul drag,
Sunteți împreună iarăși miri,
Sângele s-a șters de pe baltaș.